

РОЗІ ВОЛШ
СІМ
ЩАСЛИВИХ
ДНІВ

Бестселер
The New York Times

Мені неймовірно подобається ця книжка,
і я не хотіла, щоб ця історія закінчувалась.

*Ліян Моріарті, авторка бестселера
«Велика маленька брехня»*

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

РОЗІ ВОЛШ

СІМ
ЩАСЛИВИХ
ДНІВ

2021

ISBN 978-966-982-565-0 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням:

Walsh, Rosie. The Man Who Didn't Call (Ghosted) / Rosie Walsh. — New York : Pamela Dorman Books / Viking, 2018. — 352 p.

Переклад з англійської Юлії Максимейко

Дизайнер обкладинки Рената Куртвелієва

Електронна версія створена за виданням:

Волш Р.

В69 Сім щасливих днів / Розі Волш ; пер. з англ. Ю. Максимейко. — Х. : Віват, 2020. — 320 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-982-089-1 (укр.)

ISBN 978-0-525-52277-5 (англ.)

Сара тільки-но розлучилася, і доля одразу звела її з Едді. Спонтанне знайомство переросло в щире та сильне почуття, яке стало взаємним. Здається, таке трапляється лише в мелодрамах. Дивовижний тиждень разом, обіцянки та плани на спільне майбутнє. Хепіенд? Прощання перед відпусткою і, як гадала Сара, коротка розлука. Едді обіцяв потелефонувати з аеропорту. День, другий, тиждень — дзвінка немає. Кинув, захворів, загинув — Сара перебрала всі ймовірні варіанти. Друзі радили забути. Але кохання неможливо видалити із серця, як номер з телефона. Жінка береться шукати правду. Але є речі, про які ліпше не знати. Особливо про тих, кого ми любимо...

УДК 821.111(73)

© Rosie Walsh, 2018

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2020

Ця книжка присвячена тим, кого бентежила відсутність телефонного дзвінка.
Особливо тим, хто не знав, що той дзвінок матиме значення

Подяка

Насамперед дякую Джорджеві Пальєро та Еммі Стоункс за той дивний спекотний день, коли ми зійшлися на тому, що я мушу, не зволікаючи, написати цю книжку. За неймовірну підтримку та ентузіазм, якими вони ділились опісля.

Найтепліша подяка Пем Дорман, моїй редакторці, за блискучу редакторську мудрість і неймовірно яскраве бачення та глибоке розуміння книжки. Браянові Тарту, Кейт Старк, Ліндсі Преветт, Кейт Грігз, Розанн Серрі, Джерамі Ортон та решті команди з «Pamela Dorman Books/Viking». Це дійсно честь — бути частиною такого виняткового списку.

Безмежна вдячність Еллісон Гантер, моїй невтомній американській агентці, яка мало не вбила мене на тренуванні, а потім скерувала ситуацію в інший бік і запропонувала мені книжкову угоду мрії. Дякую моїй агентці з Великої Британії Ліззі Кремер за те, як мудро й непомітно все спрямовувала, без неї я почувалася б загубленою. Дякую також Гаррієт Мур та Олівії Барбер.

Дякую Сем Гемфріз із «Mantle» (Велика Британія) за те, що полюбила цю історію від самого початку, за вдумливе й точне, як лезо, редагування, яке вдосконалило книжку настільки, наскільки це можливо. Дякую також іншим редакторам з усього світу, які над нею працювали. Я досі не можу повірити! Моя подяка Еліс Гоув з «David Higham Associates» та її потужній команді, яка здобувала права на переклад, а саме: Еммі Джемісон, Емілі Рендл, Камілі Дубіні, Марго В'ялерон та Аннабель Черч.

Щира вдячність команді «Old Robsonians», справжній футбольній команді, якою я без міри захоплююся. Вони пожертвували дуже щедро суму добродійній організації «CLIC Sargent» за згадку в цій книжці.

Дякую Джеммі Кікс та прекрасному благодійному фонду «Hearts & Minds» за величезну підтримку, яку вони надавали мені, коли я досліджувала тему благодійних організацій, що залучають лікарів, які перевдягаються в костюми клоунів. Мене вразило й надихнуло розуміння того, як потужно такі лікарі змінюють життя дітей щодня. Дякую також Лінн Барлоу з Брістольської дитячої лікарні.

Дякую Еммі Вільямс, медсестрі з громадського центру психічного здоров'я, теслі Джеймсові Галлагеру та Вікторії Боуді, мамі хлопчаків. Дякую численним друзям, які відповідали на нескінченний потік моїх запитань (часто дуже особистих) на фейсбуці.

Дякую Еммі Стоункс, Сью Монгредієн, Кеті Реган, Кірсті Грінвуд та Еммі Голланд за цінні відгуки на мій рукопис на різних етапах його створення. А понад усе — моїй любій партнерці з письменства Деборі О'Доног'ю, без якої ця книжка, можливо, і не побачила б світу. Стількома ідеями в цьому творі я завдячую тобі, Деб, дякую. Мені вже кортить побачити на полицях твій роман.

Дякую моїм SWANS — «Південно-західним авторам та романістам»¹ — за підтримку, чудові обіди та сміх. За те саме дуже вдячна жінкам із SAN. Дякую Ліндсі Келк за мою дослідницьку подорож до Лос-Анджелеса та здебільшого дуже «неписьменницькі» розмови. Дякую Роузі Мейсон та її родині за незабутні дні розваг у тій чудовій долині, а також Еллі Тінто за те, що підтримувала живий і бешкетний дух Марджері Кемпе.

Дякую Лін, Браяну та Керолайн Волшам, які завжди заохочували мене бути тією, ким я є нині, і які так пишалися мною, коли я почала своє становлення як автор під власним іменем. І найбільша моя подяка тобі, мій коханий Джордже, та нашому крихітному, милому, бездоганному маленькому чоловікові, який назавжди змінив моє розуміння любові.

¹ Від *англ.* South West Authors and Novelists.

Напевне, ми можемо закохатися, лише не знаючи достоту, у кого закохуємось.
Алан де Боттон. Спроби в коханні

Частина перша

Розділ перший

Мій любий!

Сьогодні рівно дев'ятнадцять років з тієї днини, коли сонячного ранку ми попрощалися, усміхнувшись одне одному. Ми ж тоді анітрохи не сумнівалися, що побачимося знову, хіба ні? Ми говорили про наступну зустріч, уживаючи «коли», а не «якщо». Можливо, майбутнє й видавалося туманним, неначе обірване сновидіння, однак у ньому однозначно були і ти, і я. Разом.

Утім, не так сталося, як гадалося. Дев'ятнадцять років минуло, а я досі не прийду до тями.

Дев'ятнадцять років від того дня. Аж цілих дев'ятнадцять. А я досі тебе шукаю. Я ніколи не припиню тебе шукати.

Часто ти з'являєшся тоді, коли я найменше очікую. От сьогодні я потрапила в пастку якихось темних думок, і моє тіло стислося, наче кулак. Аж раптом з'явився ти — яскравий осінній листок на тьмяному сіро-брунатному газоні. Я розслабилась і вдихнула життя, відчула росу на підошвах, помітила на траві зелені штрихи. Я намагалася тебе зловити, спіймати той яскравий листок, підстрибуючи, вигинаючись, гигочучи. Я намагалася взяти тебе за руку, дивитися просто на тебе, але ти полетів тихо геть, опинившись у сліпій зоні, яка поза досяжністю.

Я ніколи не припиню тебе шукати.

Розділ другий

День сьомий. Коли ми обоє зрозуміли

Трава стала вологою. Вологою, темною, сповнилася метушні. Простягаючись до затемненого краю лісу, вона аж двигтіла від тьми-тьмущої мурашок, вайлуватих слимаків та павуків, що тчуть серпанки. Земля під нами вбирала рештки тепла.

Едді лежав поруч зі мною, мугикаючи мотив із «Зоряних воєн». Цей чоловік гладив мій великий палець руки своїм. Ніжно, повільно, у такт хмарам, що пропливали над нами, затуляючи тонкий серпанок місяця. «Пошукаймо прибульців», — пропонував він раніше, коли бузкове небо згустилося до пурпурного. Ми досі були там.

Я почула далеке зітхання останнього потяга, який зник у тунелі вище по схилу, й усміхнулася, згадавши, як ми з Ханною в дитинстві розбивали тут табір, ховаючись від свого ще маленького світу.

Щойно літо розпочалося, Ханна взялася благати батьків дозволити їй поставити намет. «Звісно, — погодилися вони, — можеш поставити його в садку».

У садку не було ані горбочка. Він розташувався просто перед нашим будинком, і видно його було майже з усіх вікон. Проте Ханні цього було замало. Своїм прагненням пригод сестра могла дати мені фору, хоч і була на п'ять років молодша. Вона хотіла ставити намет у полі. Поле розкинулося на крутому схилі за нашим будинком, і лише нагорі був невеличкий плаский майданчик для намету. Тут його було видно хіба що з неба. Схил був поцяткований важкими коржиками кізків, і він забігав дуже високо, ледве не вище за наш димар.

Від ідеї ставити намет у полі батьки були не в захваті.

— Але зі мною все буде добре, — наполягала Ханна своїм командним голосочком (як мені його бракувало!). — Зі мною буде Алекс.

Ліпша подруга Ханни майже жила в нас.

— І Сара. Вона захистить нас, якщо прийдуть якісь убивці.

Ага, ніби я кремезний чолов'яга з убивчим правим хуком.

— І якщо ми отаборимося, вам не доведеться готувати нам вечерю. І сніданок...

Ханна була неначе маленький бульдозер — аргументи в неї не закінчувалися, тож батьки поступились, а інакше й бути не могло. Спершу вони теж ставили собі намет у полі, але потім, коли я почала продиратися крізь непролазні хащі своєї юності, вони дозволили Ханні й Алекс ночувати в полі самим, узявши мене за охоронця.

Ми лежали в татовому наметі для фестивалів — старому, із жовтогарячого полотна, неначе в маленькому бунгало, дослухаючись до звуків за його межами, у траві. Часто я ще довго не спала після того, як моя сестра та її подруга провалювалися в дрімоту, намагаючись зрозуміти, як, власне, зможу захистити їх, якщо щось трапиться. Доконечна потреба захищати Ханну не лише тоді, коли ми разом спали в наметі, а й завжди була неначе лава в моєму животі, лава, яку вулкан навряд чи зможе втримати всередині. І все ж таки чим би я зарядила? Застосувала б прийом карате своїми підлітковими ручками? Заколола б нападників паличкою для підсмажування зефіру?

«Часто вагається, невпевнена в собі», — так учитель написав про мене в характеристиці. «Ой, що за безглузде зауваження, — сказала мама таким голосом, яким зазвичай відчитує тата. — Не зважай, Саро. Можеш сумніватися в собі скільки завгодно. Для того й існує юність!»

Зрештою, виснажена суперечками між прагненням захищати й безпорадністю, я засинала, а потім рано прокидалася, щоб зібрати всі дивні інгредієнти, які приготували Ханна й Алекс, у їхні сумнозвісні «ранкові сандвічі».

Я лежала, поклавши руку на груди, притлумлюючи світло спогадів. Той вечір був не для суму за минулим, він був для сьогодення. Для нас із Едді, для того почуття, яке виникло між нами й досі росло.

Я зосередилася на звуках лісу, чіткіших уночі. Безхребетний шелест, шурхотіння ссавців. Зелений шепіт листя, безтурботні вдихи та видихи Едді. Я прислухалася крізь джемпер, як б'ється серце Едді, дивуючись його розміреності. «Почекай і дізнаєшся більше, — так мій тато часто казав про людей. — Треба просто чекати та спостерігати, Саро». Я вже тиждень спостерігала за цим чоловіком і жодного разу не відчула тривоги. Багато в чому він нагадував мені людину, якою я намагалася стати на роботі, — сильну, помірковану, непохитну в бурхливих хвилях неприбуткового сектора. Проте я тренувалася протягом років, тоді як Едді, здається, від самого початку був такий.

Цікаво, чи чув він, як у моїх грудях плюскотить захват. Лише кілька днів тому я розійшлася з чоловіком, попереду в мене розлучення й сорокаріччя. І тут таке. Він.

— О, борсук! — сказала я, бічним зором помітивши низьку темну тінь. — А раптом це Седрік?

— Седрік?

— Так. Хоча навряд. Скільки живуть борсуки?

— Гадаю, років десять.

Едді всміхається. І я це чую.

— Ну, тоді це точно не він. Утім, можливо, то його син. Або онук. — Я замовкаю, а потім додаю: — Ми любили Седріка.

Він сміється, і я відчуваю це тілом.

— А «ми» — це хто?

— Я та молодша сестра. Ми тут неподалік жили в наметі.

Едді перекочується на бік, і тепер його обличчя біля мого, я бачу себе в його очах.

— Борсук Седрік. Ти... я, — тихо каже він, обводить пальцем моє чоло. — Ти мені подобаєшся. «Ми» — ось що мені подобається. Власне, дуже подобається.

Я всміхаюся. Просто цим добрим щирим очам. Веселим зморшкам навколо губ, сильному підборіддю. Я беру його руку й цілую кінчики пальців, грубі й зашкарублі після двадцяти років роботи з деревиною. Мені здавалося, я знаю його вже сто років. Усеньке життя. Певно, ми були поєднані ще під час народження, нас підштовхували одне до одного, наші життя були розписані, розлінійовані, розплановані так, що ми нарешті зустрілися шість днів тому.

— Щось у мене самі сентименти замість думок, — кажу я після тривалої паузи.

— І в мене теж, — зітхає він. — Ніби за останній тиждень перетворився на партію для стрімких скрипок.

Я розсміялась, і Едді поцілував мене в ніс, а я подумала: як же це так, живеш собі протягом тижнів, місяців, навіть років, просто рухаєшся звичними рейками, аж потім за кілька годин хтось повністю переписує сценарій твого життя. Якби того дня я вийшла пізніше й рушила одразу на автобус, то ніколи б не зустріла цього чоловіка, а це нове

почуття так і лишилося б шепотом утрачених можливостей і невдалого хронометражу.

— Розкажи мені ще про себе, — просить Едді. — Я досі замало знаю. Хочу знати все. Повну й детальну історію життя Сари Евелін Макі, включно із сумними епізодами.

Я затамовую дух.

Звісно, я знала, цей момент настане, просто ще не вирішила, як поведуся. «Повна й докладна історія життя Сари Евелін Макі, включно із сумними епізодами». Гадаю, він упорається. На цьому чоловікові є броня, у ньому — спокійна сила, яка змушує мене думати про стару греблю або про дуб.

Він проводить рукою по вигину між моїми ребрами та стегном.

— Мені подобається ця лінія, — каже Едді.

Із цим чоловіком так затишно, здається, йому можна розповісти будь-яку таємницю й це не завдасть йому суттєвої шкоди.

Певна річ, йому можна розповісти.

— У мене ідея, — кажу я. — Заночуймо сьогодні тут. Побавмося в молодих. Можна розкласти багаття, посмажити сосиски, порозповідати історії, якщо припустити, що в тебе є намет, адже є? Ти схожий на чоловіка, у якого є намет.

— Я і є той чоловік, що має намет.

— Гаразд! Тоді вчинімо так, і я все тобі розповім.

Я перевертаюся, вдивляюся в ніч. Останні пишні свічки тьмяно блимають на каштані на краю лісу. Жовтець похитується в темряві біля наших облич. Ханна завжди ненавиділа жовтець, але причини цього ніколи нікому не розповідала.

Відчуваю, як щось здіймається в моїх грудях.

— Чудове місце. Стільки спогадів навіює.

— Згода, — усміхається Едді. — Ми залишимося тут. Але спершу йди сюди, будь ласка.

Він цілує мене в губи, і на якийсь час звуки навколишнього світу зникають, ніби хтось просто натиснув на кнопку паузи або викрутив на мінімум коліщатко.

— Я не хочу, щоб завтра був наш останній день, — каже Едді, коли ми закінчуємо цілуватися. Він обіймає мене міцніше, і я відчуваю

приємне тепло його тіла, коротке волосся потилиці лоскоче мені долоню.

«Від такої близькості мені лишався тільки тьмянний спогад», — подумала я, вдихаючи свіжий, терпкий запах його шкіри. На той момент, коли ми з Рейбеном вирішили розійтися, то спали по різні боки ліжка, нагадуючи краї підставки для книжок, і нейтральна смуга простирадла пролягла між нами свідченням нашого провалу. «Допоки матрац не розлучить нас», — сказала я якось увечері, але Рейбенові було не смішно.

Едді відхилився так, щоб я могла бачити його обличчя.

— Знаєш... Я тут подумав, а що, як ми скасуємо всі плани. Я — свою відпустку, ти — подорож до Лондона. І ще на тиждень заляжемо в полях.

Я підводжуся на лікті. «Хочу цього понад усе на світі, — думаю я. — Я сімнадцять років була одружена й ніколи не почувалася так, як з тобою».

— Провести тут ще тиждень було б чудово, — кажу. — Однак не треба скасовувати відпустку. Коли ти повернешся, я й досі буду тут.

— Ні, не тут, а в Лондоні.

— Уже киснеш?

— Угу. — І він цілує мою ключицю.

— У такому разі припиняй. Я приїду сюди, в Глостершир, невдовзі після тебе.

Здавалося, Едді це не надто втішило.

— Якщо припиниш киснути, можу навіть зустріти тебе в аеропорту, — додаю я. — Триматиму табличку з твоїм ім'ям, а машину залишу на парковці.

Здається, він замислився на мить, а тоді мовив:

— Це було б чудово. Чудово, справді.

— От і домовилися.

— І... — Едді замовк, а вигляд у нього раптом став розгублений. — Можливо, я поспішаю, але після того, як ти розповіси мені історію свого життя й ми посмажимо сосиски (не знаю, щоправда, чи будуть вони їстівними), я хочу, щоб ми серйозно поговорили про те, що ти живеш у Каліфорнії, а я в Англії. Цей твій приїзд занадто короткий.

— Знаю.

Він смикав темну траву.

— Коли я повернуся з відпустки, у нас лишиться скільки часу? Десь тиждень разом? До твого повернення в Штати?

Я киваю. Єдина темна хмара, яка повисла над нашим спільним тижнем, — неминуча розлука.

— Ну тоді, я вважаю, ми мусимо... не знаю. Щось вигадати? Щось вирішити. Я не можу отак просто із цим змиритися. Не можу просто знати, що ти є десь там, і не бути з тобою. Гадаю, нам треба якось усе узгодити.

— Так, — тихо кажу я. — Згодна. — Ковзаю долонею в його рукав. — Я теж думала про це, але щоразу мені бракувало сміливості торкнутися цієї теми.

— Справді? — каже він, сміючись, і в його голосі чути полегшення.

Мабуть, йому так само було складно наважитися завести цю розмову.

— Саро, ти одна з найупевненіших у собі жінок, яких я знаю.

— Гм.

— Так і є. Це те, що з-поміж іншого мені в тобі подобається. Серед величезної кількості інших рис.

Багато років тому я заходилася прибивати до себе впевненість, як вивіску на крамницю. Та навіть попри те, що тепер вона видається природною, навіть попри те, що я виступаю на медичних конференціях у всьому світі, даю інтерв'ю репортерам новин, очолюю проекти, — я все-таки почуваюся незатишно, коли люди наголошують на ній. Незатишно й незахищено, наче людина на пагорбі під час грози.

Тоді Едді ще раз поцілував мене, і я відчула, як тривога розвіялася. Сум щодо минулого, непевність щодо майбутнього. Саме так він і мав поводитися. Саме так.

Розділ третій

За п'ятнадцять днів

— З ним сталося щось жахливе.

— Наприклад?

— Наприклад, він загинув. Ну добре, може, не загинув, але чому ні? Моя бабуся раптово померла, коли їй було сорок чотири.

Джо обертається й дивиться на мене з пасажирського сидіння.

— Саро...

Я не дивлюся їй у вічі.

Тоді вона зиркає на Томмі, який везе нас трасою М4.

— Ти це чув? — питає вона.

Чоловік за кермом не відповідає. Його щелепи міцно зціплені, бліда шкіра на скроні пульсує так, ніби хтось стукає ізсередини його черепа. «Нам із Джо не слід було їхати», — знову думаю я. Нам здалося, що Томмі не завадить підтримка двох його найдавніших друзів — зрештою, не так часто доводиться стояти пліч-о-пліч із тим, хто цькував тебе в школі, у спалахах журналістських фотокамер. А проте кожен довгий кілометр за вітровим склом, яке запльоване дощем, доводить, що через нас його тривога лише зростає. Сьогодні йому була потрібна лише свобода, яка дала б змогу випромінювати штучну впевненість, а не присутність людей, які знають його краще за всіх. Якби не ми, він міг би вдати, ніби те, що було, давно загуло. «Дивіться, я став успішним спортивним консультантом, мою програму запровадили в школі, де я навчався! Дивіться, який я щасливий працювати пліч-о-пліч із куратором фізичного виховання — з тим самим чоловіком, що бив мене в живіт і сміявся, коли я падав долілиць у траву й плакав».

Однаке справа ускладнюється ще й тим, що поряд зі мною на задньому сидінні їде Руді, семирічний син Джо. Його батька запросили на співбесіду, і Джо не встигла знайти йому няню. Він з великою цікавістю слухає нашу розмову про зникнення Едді.

— Тож Сара думає, що її хлопець загинув, а мама сердиться, — підсумовує Руді.

У нього був період, коли він просіював дивні дорослі розмови та зводив їх до одного точного висновку. І слід сказати, що йому це було до снаги.

— Він не хлопець Сари, — озивається Джо. — Вони були разом сім днів!

У машині знову западає тиша.

— Сара думає, що її семиденний хлопець загинув, — каже Руді з фірмовим російським акцентом (у хлопчика в школі є новий друг Олександр, який нещодавно приїхав до Лондона звідкись неподалік від українського кордону). — Його вбили спецслужби. Мама не згодна. Мама розлютилася на Сару.

— Я не розлютилася, — гнівно каже Джо. — Я просто хвилююся.

Руді поміркував над цими словами й видав:

— Думаю, ти брешеш.

Джо не могла із цим посперечатися, тож мовчала. Мені теж не хотілося примножувати ворожнечу, тому я так само мовчала. Руді стало нецікаво, і він повернувся до гри на «айпаді». У дорослих часто трапляються складні й безглузді проблеми.

Я спостерігала за тим, як Руді стирає щось схоже на капусту й раптом відчула гострі заздрощі — я заздрила його невинності, його світогляду семирічної дитини. Я уявила країну «Руділенд», де мобільні телефони були радше парками атракціонів, ніж інструментами психологічних тортур, де в материнській любові можна бути так само певним, як у тому, що втягнеш повітря в легені з наступним вдихом.

Якщо й був якийсь сенс у тому, щоб ставати дорослим, то тепер я вже й забула, який саме. От кому б не кортіло поглинати електронну капусту чи говорити з російським акцентом? Хто не хотів би, щоб йому готували сніданок й обирали одяг, тоді як на другій шальці терезів лежав болючий відчай через чоловіка, який видавався геть усім, а став пустою? І не той чоловік, з яким сімнадцять років ми були одружені, а той, якого я знала рівно тиждень. Не дивно, що всім у цій автівці здається, що я збожеволіла.

— Слухайте, я знаю, що це все схоже на підліткову сагу, — нарешті кажу я. — І не сумніваюся, що вже дістала вас. Але з ним щось трапилося, я в цьому впевнена.

Джо відчинила бардачок Томмі й дістала велику плитку шоколаду, від якого заледве відламала шматок.

— Мам, — запитав Руді. — А що це?

Він чудово знав, що це. Джо мовчки дала синові шматочок. Руді всміхнувся їй найширшою зубастою усмішкою, та, попри те що в ній наростало нетерпіння, Джо всміхнулась у відповідь.

— Більше не проси, — попередила вона. — Інакше тобі стане зле.

Руді нічого не відповів, упевнений, що вона поступиться.

Джо повернулася до мене.

— Слухай, Саро. Не хочу видатися жорстокою, але, на мою думку, ти мушиш визнати, що Едді не загинув, що він не поранений і в нього не зламався телефон, до того ж його життя не загрожує смертельна хвороба.

— Справді? А ти зв'язувалася з лікарнями, з місцевим моргом?

— Господи, — сказала вона, витріщаючись на мене. — Скажи, що ти не телефонувала, Саро! Господи Ісусе!

— Господи Ісусе, — прошепотів Руді.

— Припини, — попросила Джо.

— Ти перша почала.

Джо дала Руді ще шоколаду, і хлопчик повернувся до свого «айпада». Я привезла планшет з Америки, і він сказав, що подарунок подобався йому понад усе на світі. Я через це посміялась, а відтак пустила сльозу, бо знала, що він навчився цієї фрази від Джо. Джоанна Монк стала прекрасною матір'ю попри те, як виховували її саму.

— Тож?

— Звісно, я не телефонувала до лікарень, — зрештою зітхнула я. — Ну що ти, Джо.

Я дивилася на зграйку воронів, які розлетілися врізнобіч, спурхнувши з телефонного дроту.

— Справді?

— Звісно. Я просто хочу сказати, що ми обидві не знаємо напевне, що сталося з Едді.

— Але чоловіки постійно до такого вдаються! — вибухнула вона. — Ти й сама про це знаєш!

— Я не знаю нічого про стосунки. Останні сімнадцять років я була в шлюбі.

— То повір мені на слово: нічого не змінилося, — прикро зазначає Джо. — Вони досі не телефонують.

Вона повернулася до Томмі, але той мовчав. Остання вдавана впевненість щодо запуску великого проекту розвіялась, мов ранковий туман, і відколи ми вирушили, він майже не говорив. Щоправда, з Томом стався напад бравади на заправці в Шивлі, коли надійшло повідомлення: три газети підтвердили, що будуть присутні, але за кілька хвилин у черзі в крамниці подарунків і канцтоварів він назвав мене «Сара», а Том звертався до мене так лише тоді, коли дуже тривожився. (В інших випадках — тільки «Гаррінгтон», відколи нам виповнилося по тринадцять і він став відпружуватися від підлоги й користуватися лосьйоном після гоління.)

Тиша стала цупкою, і я відчула, що програла битву, яку вела, щойно ми виїхали з Лондона.

Я повертаюся в Глостершир, — написала я Едді дуже швидко.— Підтримую свого друга Томмі. Він запускає великий спортивний проект у школі, де ми вчилися. Якщо захочеш побачитись, я могла б залишитися в батьків. Було б добре поговорити. Цілую, Сара.

Ні гордості, ані сорому. Яюсь я промайнула повз них. Я стукала по екрану кожні кілька секунд, чекаючи на звіт щодо доставки.

Доставлено, — діловито повідомив телефон.

Я дивилася на екран, очікуючи бульбашку. Бульбашка означала б, що Едді набирає відповідь.

Проте він не набирив.

Я поглянула знову. Бульбашка не з'являлася.

Я поглянула ще раз. Знову нічого. Я кинула телефон в сумочку подалі з очей. Я думала про те, що так поводяться дівчата, які переживають ніжну агонію юності. Дівчата, які досі вчать себе любити, у легкій істеричі сподіваючись новин від хлопця, з яким минулої п'ятниці поцілувалися в запилюженому кутку. Тридцятисемирічні жінки так не поводяться. Так не діють жінки, які облетіли світ, пережили трагедію, жінки, які займаються добродійністю.

Небо яснішало. У щілину прочиненого вікна я відчувала гострий запах мокрого асфальту й вологої димної землі. Я помираю. Я засклілими очима вдивлялася в поля з круглими шпулями сіна, обтягнутими чорним пластиком, ніби коротенькі ноги панчолами.

Невдовзі я заступлю за край прірви. Я заступлю за край і летітиму у вільному падінні, якщо не дізнаюся, що сталося.

Я перевіряю телефон. Минуло двадцять чотири години, відколи я дістала сімку та скинула налаштування. Пора спробувати знову.

За півгодини ми опинилися на двосмуговій автостраді до Сайренсестера, і Руді запитав у мами, чому хмари рухалися в різних напрямках.

Ми були лише за кілька кілометрів від того місця, де зустрілись. Я заплющила очі, намагаючись згадати свою прогулянку того спекотного ранку. Ті кілька необтяжених годин «до Едді». Вершкову солодкість бузинового квіту. А ще випалену сонцем траву. Приголомшених спекою метеликів, яких зносив вітер. Я пам'ятаю поле ячменю, тьмяно-зелений килим китиць, які тріпотіли й видавалися розмитими в гарячому повітрі. Вжух — раптом пробіг кролик. А ще я пам'ятаю дивне очікування, яке того дня висіло над містечком, закипання спокою, розпорошені таємниці.

Пам'ять без мого дозволу швидко перемотала плівку ще на кілька хвилин уперед, до миті, коли я, власне, зустріла Едді, щирого, дружнього чоловіка з теплими очима й відкритим обличчям — він заганяв вівцю, що відбилася від отари. Тут приниження та зніяковілість умить заплели все, неначе бур'яни.

— Можете вважати, що я на стадії заперечення, — звернулась я до тиші в машині. — Але то була не інтрижка. То було... то було серйозно. Ми обидвоє так вважали. Тому я й гадаю, що з ним щось трапилось.

Від цієї думки мені перехопило в горлі.

— Скажи щось, — звернулася Джо до Томмі. — Ну скажи ти їй щось.

— Я працюю фітнес-консультантом, — пробурмотів чоловік, і від тої ніяковості почервоніла його шия. — Я дбаю про тіла, а не голови.

— А хто дбає про голови? — запитав Руді. Він досі уважно слухав нашу розмову.

— З головами працюють терапевти, — виснажено сказала Джо. — Терапевти та я.

«Терапефти». Так вона вимовляла це слово — «терапефти». Джо народилася та росла в Ілфордї й була справжньою кокні, найкращою з-

поміж представників цієї верстви населення Лондона. І я любила її. Любила її прямоту та запальний характер, любила її хоробрість (хоча інші могли б і вказати на брак гальм), але понад усе я любила те, як несамовито вона обожнювала свого сина. Мені подобалося в Джо все, але сьогодні краще б ми поїхали без неї.

Руді запитав у мене, чи скоро ми приїдемо. Я сказала, що так.

— Оце ваша школа? — питав далі хлопчик, вказуючи на якусь виробничу будівлю.

— Ні, хоча можна зазначити певну архітектурну подібність.

— Он там ваша школа?

— Ні, це «Вейтроуз».

— Скільки нам ще їхати?

— Недовго.

— Скільки хвилин?

— Десь двадцять.

Руді ефектно бахнувся об спинку крісла, демонструючи розпач.

— Це до-о-овго, — пробурмотів він. — Мамо, мені потрібні нові ігри. Можна завантажити нові ігри?

Джо відповіла, що не можна, але Руді був рішуче налаштований їх купити. Дивуючись, я спостерігала за тим, як він упевнено ввів пароль від профілю Джо в «Еппсторі».

— Е-е-е, я страшенно вибачаюся, — прошепотіла я.

Він подивився на мене — неземний німб білявих кучерів, бешкетні мигдалевидні очі. Хлопчик провів пальцями по губах, неначе застібає «блискавку», а відтак насварив мене пальцем, щоб мовчала. І я підкорилася його наказу, тому що любила цю дитину більше, ніж мені хотілося б.

Його мама перемкнула увагу на іншу дитину на задньому сидінні.

— Так, дивися, — сказала вона, поклавши пухку ручку на мою ногу (сьогодні її нігті були нафарбовані лаком кольору «бруківка»). — Певно, настав час глянути правді у вічі. Ти познайомилася з якимось типом, провела з ним тиждень, потім він поїхав у відпустку й не перетелефонував.

На цей момент дивитися правді у вічі було надто боляче. Мені дужче подобалося розвивати теорії.

— Едді мав два тижні, щоб вийти на зв'язок, Саро. Ти надсилала йому повідомлення, телефонувала і вдавалася до таких дій, яких я, щиро кажучи, не очікувала від тебе... а втім, тиша. Люба, зі мною таке бувало, я знаю, як це боляче. Але біль не мине, доки ти не визнаєш правди й не житимеш далі.

— Я упоралася б, якби достоту знала, що йому просто нецікаво. Проте я не впевнена.

Джо зітхнула.

— Томмі, допоможи мені.

Запала тривала пауза. Чи існує у світі приниження гірше за це? Сумніваюся. Вести таку розмову майже в сорок. Три тижні тому в оцей час я була нормальною дорослою. Я очолювала зустріч ради директорів. Я писала звіт для дитячої лікарні, якою невдовзі почне опікуватися мій добродійний фонд. Того дня я їла й чепурилася, жартувала, відповідала на телефонні дзвінки та електронні листи.

А тепер я контролюю свої емоції гірше, ніж семирічна дитина поряд.

Я поглянула на брови Томмі в дзеркалі заднього огляду, намагаючись зрозуміти, чи відповість він щось. Брови мого друга зажили окремим життям, коли в трошки за двадцять він утратив волосся, і тепер вони висловлювали його думки точніше за рот.

Брови були насуплені.

— Річ у тім... — сказав Томмі та знову замовк, а я відчула, яких зусиль він докладає, щоб відволіктися від своїх проблем. — Річ у тім, Джо, що, на твою думку, я погоджуюся з тобою щодо Сарі. Утім, я не впевнений, що згоден.

Його голос був лагідним та обережним, неначе кішка, що намагається оминати небезпеку.

— Що?

— Назріває бунт, — прошепотів Руді.

Брови допомогли Томмі промовити таке речення:

— Я переконаний, що більшість чоловіків дійсно не телефонує тому, що їм нецікаво, але мені здається, що тут, можливо, не все так просто. Вони провели тиждень разом. Увесь цей час, уявляєш? Якби Едді було потрібне тільки «сама-знаєш-що», він зник би вже після першої ночі.

Джо пирснула:

— Нащо тікати після першої ночі, коли весь тиждень можна вдовольнитися «сам-знаєш-чим»?

— Джо, ну справді! Так поводяться двадцятирічні, а не майже сорокарічні!

— Ви говорите про секс? — запитав Руді.

— Що? Ні! — Джо була ошелешена. — Що ти взагалі знаєш про секс?

Переляканий Руді повернувся до своєї шахрайської діяльності за «айпадом».

Певний час Джо стежила за ним, але хлопчик старанно вдивлявся в екран, бурмочучи щось із російським акцентом.

Я важко зітхнула.

— Я постійно думаю про те, що він пропонував скасувати свою відпустку. Чому б він...

— Мені треба попісяти, — зненацька заявив Руді та, перш ніж Джо встигла бодай щось вимовити, додав: — Думаю, у мене є менше хвилини.

Ми припаркувалися біля сільськогосподарського коледжу, просто навпроти середньої школи, де вчився Едді. Мене накрила сіра хмара болю, коли я, втупившись у табличку, намагалась уявити, як дванадцятирічний Едді застрибує у хвіртку. Маленьке кругле обличчя, усмішка, від якої з роками на шкірі лишилися зморшки.

Проїжджаю повз твою школу, — написала я йому, не в змозі стриматися.— Цікаво, що ж з тобою трапалося.

Повернувшись до машини, Джо поводитися підозріло піднесено. Зауважила, що день видався просто прекрасним і що вона дуже щаслива побувати з нами всіма за містом.

— Я сказав, що вона нечемна до тебе, — прошепотів мені Руді. — Хочеш шматочок сиру?

Він постукав по пластиковому контейнеру, де лежали шматочки сиру, які він повиймав із сандвічів, приготованих Джо.

Я скуйовдила йому волосся та прошепотіла:

— Ні. Але я люблю тебе. Дякую.

Джо вдала, ніби не чула наших перешіптувань.

— Ти казала, що Едді запропонував скасувати відпустку, — радісно нагадала вона.

І я відчула, як шрами на моєму серці глибшають, тому що, звісно, я знала, чому їй так важко було ставитися до моєї ситуації терпляче. Я знала, що з багатьох чоловіків, яким Джо віддавала душу і серце (а часто й тіло) у роки, що передували появі Руді, майже ніхто не перетелефонував. А ті, хто перетелефонували, завжди мали напихваті цілу колекцію жінок. І щоразу, кожного клятого разу вона вірила, адже не могла відмовитися від надії бути коханою. Потім на сцені з'явився Шон О'Кіфі, Джо завагітніла, і Шон перебрався до неї, знаючи, що знайде там притулок та їжу. Відтоді він не влаштувався на жодну роботу. Часом він зникав на всю ніч і не розповідав Джо, де його носило. І «сьогоднішня співбесіда на роботу» була просто вигадкою.

А Джо терпіла це сім років, адже якимось чином переконала себе, що кохання розквітне, якщо вони із Шоном старатимуться краще, якщо вона просто почекає й дасть йому вирости. Переконала себе, що вони можуть створити родину, якої в неї ніколи не було.

Так, Джо знала про заперечення все.

Утім, на її думку, те, що сталося зі мною, це вже занадто. Відколи Едді зник з мого видноколу, вона намагалася підбадьорити мене, змушувала себе слухати мої теорії й казала, що, можливо, він зателефонує завтра. Однак подруга ні на краплю в це не вірила й ось тепер розкололася. «Не дозволяй використовувати себе так, як дозволила я, — казала Джо. — Тікай тепер, доки можеш».

Але проблема була в тому, що я не могла.

Я спробувала повірити в те, що просто не цікавила Едді. Усі ці п'ятнадцять днів мій телефон мовчав. Я промотувала кожен осяйний мерехтливий момент часу, який ми провели разом, намагаючись знайти проблему, крихітний застережний знак, натяк на те, що він, на відміну від мене, сумнівався, але я не бачила нічого.

Тоді я мало користувалася фейсбуком, але раптом стала залипати в ньому цілими днями, вишукуючи ознаки життя на його сторінці. Або, що гірше, — ознаки присутності в його житті іншої людини.

Анічогісінько.

Я телефонувала Едді й писала повідомлення. Я навіть надіслала йому коротенький жалісний твіт. Я завантажила фейсбук-месенджер та вотсап і перевіряла протягом дня, чи не заходив він. Утім, додатки

щоразу показували те саме: Едді Девід востаннє був онлайн два тижні тому, того дня, коли я пішла від нього, залишивши його збиратися в подорож до Іспанії.

Розчавлена соромом і відчаєм, я навіть завантажила кілька додатків для побачень, щоб перевірити, чи він раптом там не зареєстрований.

Але ні.

Я намагалася здобути контроль над неконтрольованою ситуацією. Я не могла спати. Від думки про їжу всередині все стискалося. Я не могла ні на чому зосередитись, і щоразу, як телефон дзижчав, я накидалася на нього з несамовитістю голодного звіра. Протягом дня я потерпала від виснаження, тонула в ньому, як у ваті, часом задихаючись, але все ж таки більшість ночей я пролежала із широко розплющеними очима, вдивляючись у смоляну темряву гостьової кімнати у квартирі Томмі, що в Західному Лондоні.

Дещо мене дивувало: я знала, що це не я. Я знала, що така поведінка не адекватна та що ставатиме тільки гірше, але не мала ні волі, ані сил втрутитися в те, що зі мною коїлося.

«Чому він не зателефонував?» — набрала я якось у гуглі. Пошуковий результат скидався на онлайн-смерч, отож я закрила вкладку.

Натомість знову загуглила Едді й продивилася його теслярський сайт у пошуках... Тоді я навіть ще не знала, у пошуках чого. І звісно, я так нічого й не знайшла.

— Гадаєш, він усе тобі про себе розповів? — запитав Томмі. — Ти впевнена, що в нього... ну, наприклад, немає іншої?

Дорога пролягала крізь низину в парку, схожу на чашу, в якій скупчилися величні дуби, мов люди в курилці.

— У нього немає іншої, — сказала я.

— Звідки ти знаєш?

— Я знаю, оскільки... просто знаю. Едді був сам, він був досяжний. Не буквально, а емоційно.

У буковому лісі промайнув і зник олень.

— Добре. А як щодо тривожних дзвіночків? — не вгавав Томмі. — Можливо, якісь суперечності. Тобі не здавалося, що той чоловік щось приховує?

— Ні, — замислилась я. — Хоча, можливо...

Джо озирнулася:

— Що?

Я зітхнула.

— Того дня, коли ми познайомилися, Едді відхилив кілька дзвінків. Але так було тільки того дня, — швидко додала я. — Після того він відповідав щоразу, як телефон дзвонив. І завжди було зрозуміло, від кого дзвінок — друзі, мама, по роботі...

«І Дерек», — раптом подумала я. Я так і не зрозуміла, хто такий Дерек.

Брови Томмі утворили дивну систему трикутників.

— Що? — запитала я в нього. — Про що ти думаєш? То був наш перший день, Томмі. А потім він завжди відповідав на дзвінки.

— Я тобі вірю. Просто...

Він обірвав речення.

Джо шумно мовчала, але я не зважала.

— Просто мені завжди здавалося, що знайомства в інтернеті небезпечні, — нарешті сказав Томмі. — Я знаю, що ви познайомилися не онлайн, але ситуація схожа — у вас немає спільних друзів і спільного минулого. Цей чоловік міг удати із себе майже будь-кого.

Я насумрилася.

— Але він долучив мене до друзів на фейсбуці. Нащо мене додавати, якщо в нього, припустімо, якісь таємниці? Едді має робочі твіттер та інстаграм, є веб-сайт фірми, на якому і його фото. І не забувай, що я тиждень жила в нього. Його пошта надходила на ім'я Едді Девіда. Якби він був не тесля Едді Девід, то я б дізналася.

Тепер ми проїжджали старий ліс, що розлігся в Сайренсестерському парку. Сонячні зайчики стрибали по голих ногах Джо, поки вона, не приховуючи розгубленості, вдивлялась у вікно. Невдовзі ми виїхали з лісу й проминули вигин дороги, де сталася та автокатастрофа.

Цієї миті я відчула, як моє дихання почастишало, ніби в машині знизили рівень кисню.

За кілька хвилин ми виїхали в блискучі післядощові поля. Я заплющила очі, досі, багато років по тому, не здатна бачити траву на узбіччі, куди, як мені розповідали, лікарі невідкладної допомоги витягли її, намагаючись зупинити неминуче.

Рука Джо опустилася мені на коліно.

— Чому ти поклала руку? — локатори Руді щось вловили. — Ма? Чому твоя рука на нозі Сарі? Чому на дереві квіти? Чому всі такі...

— Руді, — сказала Джо. — Що, як я перетворююся на шпигуна? Що, як моє гостре око помітило те, що починається на «в».

Запала тиша.

— Це гра для маленьких, — рішуче сказав Руді. Йому не подобалося бути осторонь.

Я досі сиділа із заплющеними очима навіть попри те, що ми вже давно проминули те місце.

— Велосипед, — неохоче почав Руді. — Вода. Мобільний телефон.

— Усе норм, Гаррінгтон? — запитав Томмі після тривалої паузи.

— Так, — я розплющила очі.

Пшеничні поля, помережані надтріснутими цегляними мурами та стежками, що, як розгалужені блискавиці, в'ються в пощипаній кіньми траві.

— Добре.

Легше не стало. За дев'ятнадцять років краї болю обточилися, гострі криваки обтесались, але сам біль не вщух.

— Поговорімо про Едді? — запропонувала Джо. Я намагалася відповісти «так», але голос мене підвів. І вона, поплескуючи мене по нозі, сказала: — Коли ти будеш готова.

— Ну, я досі гадаю, чи не сталося з ним, бува, чогось, — промимрила я, коли здобулася на слово. — Він же поїхав на південь Іспанії серфінгувати.

Брови Томмі явно замислилися над цим.

— Думаю, ця гіпотеза має право на життя.

Джо нагадала, що я зафрендила Едді на фейсбуці.

— Якби з ним щось сталося, там з'явилася б якась інформація.

— Але не треба забувати про те, що в нього зламався телефон, — зазначила я, а мій голос слабнув, поки стежки надії заростали по одній.

— Він був уже розбитий, і Едді...

— Мила, — лагідно перервала мене Джо. — Мила, його телефон не зламався. Коли ти йому телефонуєш, ідуть гудки.

Я вимучено кивнула.

Руді, поглинаючи чипси, копнув ногою крісло Джо.

— Ну-у-у-у-удно.

— Припини, — сказала Джо. — І пам'ятаєш, ми домовлялися не говорити з набитим ротом?

Руді потайки від Джо повернувся до мене й, роззявивши рота, показав майже пережовані чипси. На жаль, з невідомих мені причин він вирішив, що це наш спільний жарт.

Я засунула руку в зовнішню кишеньку сумки, стиснувши пальцями останню щіпку надії.

— Але мишка, — жалібно сказала я, а гарячі сльози вже підступали. — Він дав мені мишку.

Я тримала її на долоні, гладеньку, потерту, меншу за волоський горіх. Едді вирізав її, коли йому було дев'ять. «Вона багато чого пройшла зі мною, — так він говорив. — Вона моя талісмишка».

Мишка нагадала мені про мідного пінгвіна, якого тато дав мені, щоб той став моїм сусідом по парті на випускних іспитах. То був суворий птах, який суворо дивився на мене на кожному іспиті, відколи я розгортала завдання. Ба навіть тепер я люблю того пінгвіна. Я не уявляю, що могла б комусь його передати.

Мишка була таким самим оберегом для Едді. Я знала це, а втім, цей чоловік мені її віддав. «Бережи її, поки я не повернуся, — просив він. — Вона чимало для мене важить».

Джо озирнулася та зітхнула. Вона вже чула про мишку.

— Інколи люди передумують, — тихо промовила вона. — Можливо, йому було простіше відмовитися від брелока, ніж зателефонувати тобі.

— Це не просто брелок. Це... — І я здалась.

Коли Джо заговорила знов, її голос звучав лагідніше:

— Слухай, Саро. Якщо ти впевнена, що з ним сталося щось погане, може, хай йому грець, тому приватному листуванню, напиши в нього на стіні. На стіні у фейсбуці, де всі бачитимуть. Напиши, що хвилюєшся. Запитай, чи має хтось від нього новини.

Я ковтнула.

— Що ти маєш на увазі?

— Саме те, що сказала. Звернися до його друзів по інформацію. Що тебе зупиняє?

Я повернулася до вікна, нездатна відповісти.

Джо тиснула й далі.

— Гадаю, єдине, що могло б тебе зупинити, — це сором. Але якби ти дійсно всією душею вірила в те, що з ним трапилося щось жахливе, то не зважала б на сором.

Ми проїжджали повз військове летовище. Потертий помаранчевий вітровказ тріпотів над порожньою злітною смугою, і я раптом згадала, як реготала Ханна після того, як тато одного разу сказав, що вітровказ схожий на велику помаранчеву пипку. «Вітровказ-пипка» — горлала вона, і маму розривали навпіл обурення і сміх.

Руді відкрив музичну бібліотеку на «айпаді» Джо й вибрав список відтворення під назвою «Реп Східного узбережжя».

Якщо я хвилювалася так сильно, як казала, чому ж не написала нічого на стіні Едді? Що, як Джо має рацію?

Кам'яні котеджі на Коствольдських пагорбах Чалфорда виднілися на обрії, відчайдушно чіпляючись за пагорб і ніби чекаючи на порятунок. За Чалфордом почнеться Брінскомб, який зміниться Траппом, а той своєю чергою обернеться на Страуд. А в Страуді, у нашій старій школі, на Тома чекає юрма вчителів, учнів та преси. Треба зібратися.

— Чекай, — раптом озвався Томмі. Він прикрутив реп Руді й подивився на мене в дзеркало заднього огляду.

— Гаррінгтон, а ти казала Едді, що була заміжня?

— Ні.

Брови Томмі оскаженіли.

— Ти ж начебто розповіла йому все!?

— Так! Але ми не зачитували одне одному реєстр колишніх. Це було б... ну, вульгарно. Адже нам обом під сорок... — Я замовкла. — Треба було сказати? Ми мали б розповісти одне одному про своє життя, але якось не дійшло. Утім, ми прояснили те, що обоє зараз вільні.

Томмі так і дивився на мене в дзеркало.

— А ви з Рейбеном оновили веб-сайт?

Я насупилася, не тямлячи, до чого він хилить.

А потім прошепотіла: «О ні», — і крижані пальці стисли мені нутроці.

— Що? — заволав Руді. — Про що це ви?

— Про Сарин веб-сайт, присвячений добродійності, — пояснила йому Джо. — Там є ціла сторінка про Сару та Рейбена, про те, як вони

після одруження започаткували благодійний фонд «Clowndocor» у дев'яностих. І про те, як вони й досі разом ним керують.

— А! — сказав Руді й відклав «айпад», щасливий, що нарешті зрозумів, про що йдеться. — Бойфренд Сари це прочитав, і його серце не витримало! Ось чому він помер, адже як можна жити, якщо серце не працює.

Проте Джо тихо заперечила:

— Пробач, але я в це не вірю. Якщо він провів з тобою тиждень і ставився до тебе так само серйозно, як і ти до нього, це його не налякало б. Він поговорив би з тобою. Він би не зник отак, наче кішка, що готується до смерті.

А я вже писала йому в той клятий месенджер.

Розділ четвертий

День перший. День зустрічі

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.